

maal om, at Medlemmerne kunne frigjøre sig for den solidariske Forpligtelse i Henhold til Regnskabet for det Aar, i hvilket Udtrædelsen finder Sted, thi viser det sig da, at der vil fordres et Bidrag som Følge af den solidariske Forpligtelse, maae de naturligviis tilsvare dette. Naar den ærede Rigsdagsmand ved at omtale dette Forhold udtrykkeligt nævnte § 2 i det foreliggende Lovudkast, ved jeg ikke, om det ikke skulde være en Misforstaaelse, og om han ikke nærmest derved sigtede til § 1 Utr. d., der ved Behandlingen i det andet Thing er bleven tilføjet efter Forslag af den høitagtede Indenrigsminister. (Tscherning: Jo, det er ganske rigtigt!) Denne Passus vedrører jo dette Forhold, og jeg skal med Hensyn dertil bemærke, at det jo er Noget, der følger af det hele Forhold, at man ikke i en Termin kan træde ud og alene ved at betale sit eget Laan frigjøre sig for den solidariske Forpligtelse, naar der kan blive Spørgsmaal om, at den i Regnskabsaaret kan faae nogenstund Betydning; men ved Siden deraf maa man dog tage et Hensyn i Betragtning, som maaskee kan foranledige, hvad jeg dog egentlig ikke skjønner er strengt nødvendigt, at en anden Ordaffattelse af Utr. d kunde være ønskelig, nemlig at man, idet man naturligviis paa den ene Side ikke bør indrette Forholdet saaledes, at nogen Interessent i Creditforeningen kan frigjøre sig for sin solidariske Forpligtelse uden at betale, hvad han er fuldkommen forpligtet til at betale, paa den anden Side heller ikke bør gjøre det for besværligt for ham, naar han er villig og istand til at opfylde alle sine Forpligtelser, da at træde ud af Foreningen; der kan jo allerede i saa Henseende være Vanskelighed nok. Som oftest vil den Eiendomsbesidder, der vil træde ud af Foreningen, forklasse sig de Midler, han skal bringe til at betale sin Gjæld, ved paa et andet Sted at søge et Laan i sin Eiendom, og naar nu den Panteobligation, han udsteder for det nye Laan, faaer en Paategning om, at han vel har produceret sin Panteobligation til Creditforeningen med Paategning om, at han vel har betalt, hvad han selv skyldte, men at den solidariske Forpligtelse endnu paahviler ham, saa vil han vanskelig kunne faae et nyt Laan udbetalt af Laangiveren. Det er derfor i Sta-

tuterne sat; saa at sige, som noget Facultativt, at Bestyrelsen, indtil Regnskabet for det løbende Aar er afgjort, kan udsætte at give Quitting for den solidariske Forpligtelse; men for at lette Omgangsmaaden derved er det idetmindste ved den Forening, af hvis Bestyrelse jeg har den Ære at være Medlem, bestemt, at naar en Interessent i en Termin i Aarets Løb vil udtræde, saa quitterer man selve Panteobligationen og tager Depositum for de mulige Følger af den solidariske Ansvarlighed. I den første Tid efter denne Forenings Oprettelse, da Interessenternes Procentandeele i Reservecens Overtid kun udgjorde et meget ringe Beløb, lod man sig ikke nøie med personlig Sikkerhed, men forlangte et reelt Depositum, et vist Beløb Obligationer, og som man, for at sikke sig imod enhverstund Indsigelse, enten fra Revisionens eller Ministeriets Side, ansatte til 2 eller 3 Procent af Laanets Størrelse; men efterhaanden som Foreningen er bleven ældre, har man ikke forlangt et saadant Depositum af dem, der i længere Tid have været Medlemmer af den, og saaledes faaet tilgode en større Procentandeele i Reservecens Overtid, naar denne Andeel udgjorde 1½ til 2 pCt., og i saa Henseende har man ladet det være det Bestemmende, om Udtrædelsen er skeet i den første eller sidste Termin af Regnskabsaaret. Derved har man lettet de Paagældende denne Transaction, uden at udsætte Foreningen for nogenstund Fare, thi man har været forvisset om, at der ikke kunde være Tale om et Tab, som kunde medføre en Rigning. Vi have aldrig været i det Tilfælde at maatte være nødt til at ligne, men vi have altid haft en saa stor Reservecensfond, at den kunde dække Tab, der var mangefold større end det Tab, der har været Spørgsmaal om at lide. Jeg troer, at der efter den Opfattelse, den ærede sidste Taler gjorde gjældende, ikke kan være Noget tilhinder for, at en saadan Fremgangsmaade for Fremtiden følges, og jeg skjønner heller ikke, at selve Ordene i § 1 Utr. d lægge nogen Hindring iveien derved. Skulde imidlertid den høitagtede Indenrigsminister, forsaavidt han maatte finde sig foranlediget til under denne Behandling at udtale sig om dette Spørgsmaal, erklære, at han ikke vilde ansee